

denes Arbejdskraft for at udnytte den til vor egen Fordel, men vor egen —, den Dag vi begynder at erobre vor egen Arbejdskraft tilbage for at udnytte den, saa at ogsaa vi kan opnaa en menneskeværdig Tilværelse, — den Dag begynder vi vel — økonomisk Krig? Maaske.

Men om nu Kvinderne alligevel kunde blive enige om at handle, at tage egne Sager i egne Hænder, at sprede Lys og Varme ind i Hundreder af Hjem. Lys og Glæde for Tusender af Kvinder — skulde vi saa ikke gøre det? Og hvad skulde vi da? Vi skal kun, hvad vi kan, men vi kan noget, vi kan meget den Dag vi staar enige derom. Til at begynde med kan vi til Eksempel tage hele Trikotagefabrikationen i vore egne Hænder, vort eget Arbejde under vort eget Styre. Og vi kan det saa let som nogen Grosserer kan tjene en Formue ved at byde os en Brøkdal af vort Arbejdes Værdi. Vi behøver end ikke at benytte saadanne Fif som at ned-sætte Priserne, da hele Virksomheden i vore Hænder vil være bygget paa Sammenholdet og ikke paa Konkurrencens Principper. Og hvad der kræves for at foretage denne Vending i Taktiken, er saa smaatskaarne Heltebedrifter, at man mere undrer sig over, at de ikke forlængst er gennemførte.

For det første egner Arbejdet sig fuldt saa vel til en Hjemmets som til en Fabrikvirksomhed. Mangfoldige Maskiner er jo i Arbejde paa denne Maade, og vi har derved beholdt vor Frihed til at arbejde 6 eller 16 Timer i Døgnet, som enhver har Anlæg for og Lyst til.

For det andet fordres dygtige og samvittighedsfulde Kvinder, der kun leverer fejlfri Varer. Men at Arbejdets Kvinder ikke lige saa fuldt skal være i Besiddelse af disse Evner, naar de arbejder paa eget Ansvar, som naar de med friskt Mod lader Grossereren tage Fortjenesten — turde det forméntlig være ufornødent at tvivle paa. Dernæst kræves et Lagerlokale og en Driftskapital til at indforskrive Materialerne direkte fra Udlandet og til at udbetale Arbejdsløn de første Maaneder. I Forbindelse med Lageret bliver aabnet et Detailudsalg, hvorved Udgifts- og Indtægtskontoen inden lang Tid balancerer. Endvidere et lille kvindeligt Personale, med en Minimumsløn og Procenter af Overskudet. En Bestyrelse vilde uden større Vanskeligheder finde Anvendelse for Resten af dette.

Og saa — endnu et. Det første og det sidste: Enighed blandt Kvinderne, baade blandt de store og smaa: Kvindernes Forbrug af de frembragte Værdier. Men skulde der være Mulighed for Tvivl paa dette Punkt? Det gælder jo ikke her et Principspørgsmaal om nogle Øre mere eller mindre